

1. KAPITOLA

Chantal Browling mal veľmi zlý deň.

Ten chlapec sa nevráti. Nevedel, kedy si tento fakt uvedomili – poznanie neprišlo náhle. Tak, ako sa vonku postupne rozvidnievalo, v tvárach jeho kolegov sa začínal črtať neveriaci úžas a zhrozenie z toho, ako hlboko sa mýlili. A predsa nikto nič nepodnikol, dokonca sa ani neodvážil nič povedať. Bohvie ako dlho čakali na zázrak v slepej naivite, ktorá bola ktovie prečo daná ľudským bytostiam: vo viere, že ak si neprijemnú pravdu dostatočne dlho nebudú pripúšťať, tak prestane existovať.

Napokon sa rozhodli, že takto to ďalej nejde. Haise s Conradom sa vybrali k Settleovcom, kým Browling s Kingsleym zostali sedieť a pozerali na seba v nemom údive. Tak naivne by nenaletelo ani malé dieťa, nieto ešte ostrieľaní chlapi, ktorí Davida poznali od narodenia, dokonca ešte oveľa skôr. Keď sa nad tým Browling zamyslel, pri všetkých ich skúsenostiach sa presne toto dalo od Settlea čakať. A predsa podľahli ilúzii. Nemohol tomu uveriť ani vtedy, keď od Conrada prišlo rozčúlené hlásenie, že tí dvaja sú preč, ani keď im Haise s typickou ľadovou maskou na tvári oznámil, že Settleovo bankové konto na univerzitné štúdium je vybielené, ani keď sa im podarilo zistiť, ktorej rodine ukradli auto a opustili s ním Middletown. Poníženie bolo prvým dôvodom na zlú náladu. A, žiaľ, ani zďaleka najväčším.

Sklamanie zaplavovalo Browlinga ako mútna voda. Žiaden návrat do pokojnej budúcnosti v dohľadne. Žiadna strata ohrozenia od časopriestoru. Žiadna izolácia od kolegov, ktorí ho privádzali na pokraj šialenstva. Nič z toho. A len preto, lebo jeden nevyrovnaný nadaný chalan vyviedol ukázkovú pocha-

bosť. Browling by nikdy nepovedal, že návrat k životu, aký donedávna plánoval viesť ďalších deväť rokov, bude pre neho taký bolestivý. Možnosť vyslobodenia mu žiarila v mysli len krátko, ale už si na ňu stihol dostatočne privyknuť. Až príliš.

Teraz bolo skoré odpoľudnie a zase sa všetci ocitli pohroma-de v sklade, vystavení Conradovmu sústavnému nadávaniu na vedcov. „Konkretizuj tie nadávky aspoň na fyzikov, dobre?!“ vybuchol Browling, keď to už nemohol počúvať.

„Na kvantových fyzikov,“ dodal Kingsley. „Ohlúpnutých pubertálnymi hormónmi.“

„Kto by bol povedal, že hormóny premôžu niekoho takého inteligentného,“ vzdychol Browling.

„Pozor, pletieš si dva pojmy,“ zapojil sa Haise. „Keď je niekto inteligentný, nemusí byť zároveň aj rozumný.“

„Ty radšej čuš!“ rozzúrila sa Conrad. „Kto nás presviedčal, že decko sa určite vráti?! Čaká nás komunikácia a spolupráca, však, Haise?! Dôverujeme mladému géniovi, pravda, Haise?! Doriti, si psychológom vyše štyridsať rokov a ani ti nenapadlo, ako s pubertiakom zamáva prvý sex?! Prečo by sa mal uspokojiť len s jedinou nocou, keď predsa môže McCannovú šukať a šukať až...“

„To by stačilo, Conrad,“ povedal Kingsley sucho.

„Stačilo?!“ Conradova strata sebaovládania sa zamerala voči nemu. „Dochádza ti, kurva, aspoň z desatiny, do akého prúseru nás...“

„Nie je to až také zlé,“ zahlásil Haise.

„Nie je to až také zlé?! Časopriestor sa nás všetkých snaží zlikvidovať, naša jediná vstupenka do bezpečia nám v noci odfičala bohvie kam, a tebe to nepripadá až také zlé?!“

„Veď nebude ťažké Settlea chytiť. Poznáme typ auta aj poznávaciu značku, cez kameru zistíme, ktorým výjazdom sa vydali...“ Haise sa prisunul k pultu, aby na tom začal pracovať.

„Ty chceš nasadnúť do auta a naháňať ho?! Tak to ti musím pripomenúť jeden nepríjemný detail – časopriestor sa bude usilovať nastražiť nám nejakú nehodu.“

„Lenže tú sa bude predsa snažiť nastražiť aj Settleovi,“ pripomenul Browling. „Čo keby sme si skrátka počkali na to? Ak sa zraní, nebude problém ho chytiť. Ak pritom umrie, aspoň sa dozvieme, kde sa to má stať. Potom sa vrátíme v čase a dostaneme ho ešte predtým.“

„S tou nehodou to nie je také jednoduché,“ oponoval Kingsley. „Má pri sebe predsa Molly McCannovú.“

„Áno, predpokladám, že presne na to sa chudák chlapec spolieha,“ prikývol Haise. „Má pri sebe svoje dievča, myslí si, že sa mu nič nestane... Ale to nefunguje absolútne. A zvlášť nie v takej nebezpečnej situácii, akou je útek. Skôr či neskôr určite zahynie. Stačí si počkať.“

„Len aby sme počas toho čakania neumreli ako prví,“ poznamenal Browling.

„Čakať, kým umrie, sa mi nepozdáva,“ pridala sa Kingsley. „Po prvé, ako už spomenul Brow, nám sa môže niečo stať skôr ako Settleovi. My pri sebe predsa nijakú McCannovú nemáme. Po druhé, spoliehať sa, že niečo vyriešime návratom, je zlý prístup. Návrat bol vždy iba krajná možnosť.“

„Toto je krajná situácia,“ pripomenul Haise. „Settleovo chytenie bude náš posledný návrat. Potom sa už len všetci popremiestňujeme do budúcnosti a s cestami v čase bude definitívny koniec.“

„Ty nechápeš, že každý jeden návrat je nebezpečný?“ naliehal Kingsley. „Pred týmto sa nás snažili v roku 2057 varovať. Pred tým, aby nám návraty tak zovšedneli, že nimi budeme riešiť aj pripálený vyprázaný syr.“

„To, že nás Settle všetkých vystavil doživotnému smrteľnému ohrozeniu, nie je pripálený vyprázaný syr,“ ohradil sa Conrad.

„Ja len hovorím, aby sme sa aspoň pokúsili zadržať ich bez návratu,“ vysvetľoval Kingsley. „Veď sú to iba decká. Čo myslíte, ako ďaleko pred nami ujdú? A ak pritom predsa len niekto z nás náhodou umrie, stále sa môžeme vrátiť.“

„To je teda bohovský plán,“ rozčúľil sa Browling. „A čo ak

ten niekto, kto umrie, budeš práve ty?! Vieš vôbec, čo je to umieranie? Chceš sa tomu vystaviť hoci aj s vedomím, že ťa vrátia späť? Pretože to strach ani bolesť nezmierni, Kingsley. Ja o tom už niečo viem.“

„Dobre, preberme ďalšie možnosti,“ rezignoval Kingsley. „Čo tak prinútiť Settlea, aby prišiel za nami?“

Browlingovi začínalo svitať. No Haise na kancelárskej stoličke so založenými rukami pokrútil hlavou. „To som si už overil,“ kývol k radiacemu pultu. „Megan Settleová v Middletowne nie je.“

Jasné. Čo iné sa dalo čakať? Poistil sa aj proti tomu, aby jeho adoptívnu matku držali ako rukojemníčku.

„Zdá sa, že až taký hormónmi ohlúpnutý mozog nemal,“ zavrčal Browling.

„Kam ju odpratal?“ zamýšľal sa Kingsley.

Haise len pokrčil plecami.

„Možno je s nimi,“ navrhol Conrad.

„Nie,“ povedal Haise. „To určite nie. Útek je pre tých pubertiakov vrcholom romantiky – ale pomysli si, aká romantika by to bola, keby s nimi cestovala chlapcova babička.“

Kingsley vyprskol do nervózneho smiechu. Browling len dúfal, že utečencom tá romantika tak či tak čoskoro skončí – najlepšie v pilieri diaľničného nadjazdu. Potom by už aspoň nikto nespochybňoval nutnosť návratu. *Sme banda neschopných starcov*, pomyslel si. *Nevieme prísť ani na to, kam ukryl Megan*. Keby boli tí, čo ich sem z roku 2057 vyslali, tušili, akú náročnú úlohu budú plniť – presnejšie, akú si donedávna mysleli, že plnia –, určite by vybrali vhodných kandidátov svedomitejšie. Browlingovi bolo na zaplakanie z predstavy, že by osud vesmíru skončil v rukách niekoho takého, ako sú jeho traja kolegovia. Napokon však našťastie – alebo skôr nanešťastie? – zistili, že vesmír sa o seba vie postarať. Len či sa za takýchto podmienok o seba dokážu postarať oni?

„Ten toho stihol za jednu noc,“ zašomral Conrad ironicky. „Presvedčiť babku, aby opustila mesto, vybrať z banky všetky

úspory, prísť o panictvo, zohnať auto a získať pred nami značný náskok.“

„Ktorý je každou sekundou väčší a väčší,“ dodal Haise.

„Vidíš, čo urobí troška motivácie?“ vzdychol Kingsley.

„Musí v tom byť viac než troška motivácie,“ oponoval Conrad. „Toto sa na neho nepodobá. Veď si uvedomte, že zo svojho pohľadu nás prakticky odsúdil na smrť.“

„Možno si povedal, že keď sme to tu napriek útokom časopriestoru prežili štyridsať rokov, nejako zvládneme aj zvyšok,“ navrhol Browling.

„Prežili sme hlavne vďaka Kabíne,“ pripomenul Kingsley.

„A práve vďaka Kabíne Settlea dostaneme späť,“ rozhodol Haise.

„Haise, veď sme si predsa povedali, že nebudeme čakať, kým sa decko zabije.“

„Načo čakať?“ Haise sa krátko zasmial. „Je to geniálne jednoduché. Nastúpime do Kabíny hneď teraz a vrátíme sa do včerajšieho večera, predtým, než odišiel zo skladu. Jednoducho mu nedovolíme nikam ísť a bude to!“

„Takže návrat.“ Kingsley ako jediný nevyzeral nadšene, keď pochopil, o čo ide, ale ani nekládol odpor.

„Len jeden jediný, Kingsley,“ pripomenul Haise. „Potom už bude všetko v poriadku.“

Ako to, že som na to neprišiel? pomyslel si Browling. To sme sa všetci nechali až tak zdrviť tým Settleovým zúfalým, a pritom celkom zbytočným činom? Veď je to také prosté. Až príliš prosté. Stačí sa vrátiť...

Vošli do Kabíny a dvere sa za nimi zatvárali. Browling sa posadil do kresla a prenechal ovládanie Conradovi. David získal náskok len pár hodín, navyše aj tie sú v podstate iba hypotetické. Browling premýšľal, ako niekto môže byť taký chytrý a hlúpy súčasne. Čo ho k niečomu takému vôbec mohlo viesť? Snažil sa rozpomenúť si na svoje pocity po prvom pohlavnom styku, ale to bolo už veľmi dávno. Zostali mu iba hmlisté a neurčité spomienky. Istý si bol len jedným – zaručene ho to nezobralo na-